

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer fireogtyve

Jeff Pippenger

2026-01-06

Nummer fireogtyve

Vi afsluttede vor sidste artikel med at berøre de tre parallelle linjer af profetisk vidnesbyrd, repræsenteret ved kapitel elleve til toogtyve i Første Mosebog, Det Gamle Testaments første bog, Matthæus, Det Nye Testaments første bog, og Åbenbaringen, den sidste bog i både Det Nye Testamente og Bibelen. Linjen i Første Mosebog identificerer pagten med Abram; linjen i Matthæus identificerer pagten med den kristne kirke, med Peter som symbolet på begyndelsen og enden af det moderne åndelige Israel. Midterversene i begge linjer identificerer Guds segl; for Abram var det „omskærelsen“, og for Peter var det hans navneforandring. Midterverset i linjen i Åbenbaringen er kapitel sytten, vers tolv.

Og de ti horn, som du så, er ti konger, som endnu ikke har fået noget rige; men de får magt som konger én time sammen med dyret. Åbenbaringen 17,12.

Første Mosebog og Matthæus identificerer ægteskabet mellem guddommelighed og menneskelighed, og Åbenbaringen identificerer ægteskabet mellem dyret og dragen ved søndagsloven. Alle tre linjer peger på søndagsloven, hvor den ene klasse åbenbarer dyrets mærke og den anden Guds segl. Forfalskningen af dyret og dragen i vers tolv er omega-omtalen af Nimrods tårn i Første Mosebog kapitel elleve. Der mødte den forfalskede pagtsreligion sin dom, og i Åbenbaringen sytten dømmes skøgen – som er Babylon den store. Nimrod er alfaen til Vatikanets omega, og af denne grund er pavedømmet Babylon den store, omegaen til Nimrods Babel, alfaen.

Det bemærkes i disse tre midterste vers, at det vidnesbyrd, som er indeholdt i hvert midtpunkt på linjen, i virkeligheden omfatter tre vers.

Dette er min pagt, som I skal holde, mellem mig og jer og dit afkom efter dig: Alt mandkøn iblandt jer skal omskæres. Og I skal omskære jeres forhuds kød; og det skal være et tegn på pagten mellem mig og jer. Og den, som er otte dage gammel, skal omskæres iblandt jer, alt mandkøn i jeres slægter, den, som er født i huset, eller købt for penge af en fremmed, som ikke er af dit afkom. 1 Mosebog 17:10–12.

Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Barjona; thi kød og blod har ikke åbenbaret dig dette, men min Fader, som er i himlene. Og jeg siger også dig, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og Helvedes porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmeriges nøgler, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene. Matthæus 16:17–19.

Og dyret, som var og ikke er, er selv den ottende og er af de syv, og går bort til fortabelse. Og de ti horn, som du så, er ti konger, som endnu ikke har fået noget rige; men de får myndighed

som konger én time sammen med dyret. Disse har ét sind, og de giver deres kraft og magt til dyret. Åbenbaringen 17:11–13.

Fortællingen om den falske pagt, repræsenteret ved Nimrods mursten og mørtel, og hans falske system af kirke og stat, repræsenteret ved tårnet og byen, er et forbillede på det falske system i dyrets billede, som er repræsenteret i omegaen af Nimrods fortælling. Tre linjer, med tre midtpunkter bestående af tre vers, som alle vidner om livets pagt og dødens pagt. De hundrede og fireogfyrre tusinde er den sande ottende, som er af de syv, og pavedømmet er ganske enkelt forfalskningen. Nimrods klasse har sindsenhed ved deres ægteskab, en forfalskning af de hundrede og fireogfyrre tusinde, som er forenede med Kristi sind. Det falske dyr, som „var og er ikke“, er en forfalskning af Kristus, som var og er og som skal komme. I vers otte udtrykkes den fulde fremstilling af forfalskningen, repræsenteret ved pavedømmet.

Dyret, som du så, var og er ikke, og skal stige op af afgrunden og gå bort til fortabelse; og de, som bor på jorden, hvis navne ikke fra verdens grundlæggelse er skrevet i livets bog, skal undre sig, når de ser dyret, som var og ikke er, og dog er. Åbenbaringen 17,8.

Jesus er den, som var, og som er, og som endnu skal komme, og pavedømmet, den ottende, som er af de syv, er dyret, som „var, og ikke er, og dog er“. Den „ene time“, som dragens og dyrets ægteskab repræsenterer, betegner historien fra søndagsloven, hvor de hundrede tusinde, repræsenteret ved Peter og Abram, stiger op til himmelen som et banner, netop på det tidspunkt, da pavedømmet stiger op.

Vi har søgt at behandle Joels bog ud fra det perspektiv, at Peter på Pinsedagen identificerede sit pinsebudskab som en opfyldelse af Joel. I de tre pagtslinjer på hver tolv kapitler omhandler de midterste tre vers i hver linje den samme historie, og Peter er i denne historie fremstillet som værende sammen med Jesus i Cæsarea Filippi, som er Panium, hvilket er det sted, hvor verden nu står på tærsklen til at erfare. I Panium er Peter også i Jerusalem ved pinseudgydelsen. De tre linjer på tolv kapitler konvergerer ved Panium og Pinsen, når Guds segl præges på Kristi brud, og dyrets mærke præges på Satans brud. Joels bog identificerer vækkelsesråbet i lignelsen om de ti jomfruer, når den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke vågner op til den kendsgerning, at de er fortabte.

Joels Bog er placeret i en sammenhæng, der omfatter fire generationer.

HERRENS ord, som kom til Joel, Petuels søn.

Hør dette, I gamle mænd, og lyt, alle I landets indbyggere.

Er dette sket i eders dage eller endog i eders fædres dage? Fortæl det til eders børn, og lad eders børn fortælle det til deres børn og deres børn til en anden slægt. Hvad palmerormen har levnet, har græshoppen ædt; og hvad græshoppen har levnet, har kræmmerormen ædt; og hvad kræmmerormen har levnet, har larven ædt. Joel 1:1–4.

De „gamle mænd“ er lederne af den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke under beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind, og beseglingen fuldbyrdes under Helligåndens udgydelse. De „gamle mænd“ fremstilles af Ezekiel som „de ældste mænd“.

Da sagde han til mig: Menneskesøn, har du set, hvad de ældste i Israels hus gør i mørket, hver mand i sit billedkammer? For de siger: Herren ser os ikke; Herren har forladt jorden. Ezekiel 8:12.

Inspirationen gør det klart, at beseglingen i Ezekiel kapitel ni er den samme besegling som i Åbenbaringen kapitel syv. Det er også klart, at de „ældste mænd“ i kapitel otte's fire tiltagende vederstyggeligheder er repræsenteret ved tallet 25. Femogtyve „ældste mænd“, som skulle være vogtere for Guds hjord, er de mænd, der bøjer sig for solen. De er de første, der dømmes. I sammenhæng med helligdommen, som de vender sig bort fra, repræsenterer de to hold af tolv præster og ypperstepræsten. Ved søndagsloven bøjer de sig for solen og tager dyrets mærke til sig, idet de tilkendegiver deres enighed med dragen, dyret og den falske profet. De 25 blev forbilledliggjort ved de 250 i Korahs, Datans og Abirams oprør, som repræsenterer den trefoldige forening, som de 250 mænd, der frembærer røgelse, slutter sig til. De tre ledende skikkelser i frafaldet døde, da jorden åbnede sin mund og opslugte dem.

Og Moses sagde: Heraf skal I kende, at Herren har sendt mig til at gøre alle disse gerninger; thi jeg har ikke gjort dem af mit eget sind. Hvis disse mænd dør den død, som alle mennesker dør, eller hvis de rammes af den hjemsøgelse, som rammer alle mennesker, da har Herren ikke sendt mig. Men hvis Herren gør noget nyt, og jorden åbner sin mund og opsluger dem med alt, hvad der hører dem til, og de farer levende ned i afgrunden, da skal I forstå, at disse mænd har foragtet Herren.

Og det skete, da han havde endt med at tale alle disse ord, at jorden under dem revnede. Og jorden åbnede sit gab og opslugte dem og deres huse og alle de mennesker, der hørte til Korah, og alt deres gods. De og alle, som hørte dem til, fór levende ned i afgrunden, og jorden lukkede sig over dem; og de omkom fra menighedens midte.

Og hele Israel, som var rundt omkring dem, flygtede ved deres skrig; for de sagde: Lad ikke også os blive opslugt af jorden. Og der udgik ild fra Herren og fortærede de to hundrede og halvtreds mænd, som frembar røgelse. 4 Mosebog 16:28–35.

Oprøret i 1888 blev forudbilledliggjort ved Korahs, Dathans, Abirams og de 250 mænds oprør, som frembar røgelse. De 250 mænd havde indgået en alliance med en trefoldig konføderation, som når frem til søndagsloven, når De Forenede Stater, jorddyret, åbner sin mund og taler som en drage. På dette tidspunkt udgydes den sildige regn uden mål, ligesom de 250 mænd, der frembar røgelse, blev tilintetgjort ved ild, der kom ned fra himlen. De 250 mænd repræsenterer et falsk religiøst system, som tilintetgøres under udgydelsen af den sildige regn ved søndagsloven. At jorden åbnede sig under Korah og hans fæller, er jordskælvet i Åbenbaringen 11, som identificerer De Forenede Stater som åbner sin mund og taler som en drage. Da ilden kom ned fra himlen over de 250, var det et forbillede på Elias' ild på Karmels bjerg, da disse falske profeter blev dræbt. Elias' ild på Karmels bjerg svarer til søndagsloven, så ilden over de 250 mænd er den sildige regns søndagslovsild.

Afsnittet i Fjerde Mosebog, der omhandler Korahs oprør, er profetisk i overensstemmelse med oprøret mod budskabet om det forjættede land, som det blev fremlagt af Josva og Kaleb. Dette

oprør repræsenterer den bibelske „forbitrelsens dag“. Beretningen om Korahs oprør siger: „I skal forstå, at disse mænd har trodset Herren.“

Det er de vise, som forstår, og de vise skal forstå, at historien om Korahs oprør skal lægges oven på oprøret imod Josvas budskab om det forjættede land. Dette oprør fandt sted ved Kadesh, og både Kadesh og Korahs oprør er syvendedagsadventismens oprør ved søndagsloven. Korah og de 250 mænd, som ofrede røgelse, var et forbillede på de 25 mænd, der tilbad solen i Ezekiel 8. De gamle mænd i Ezekiel otte repræsenterer den fjerde af fire tiltagende vederstyggeligheder, som fuldbyrdes i Jerusalem, symbolet på Guds kirke.

Den første vederstyggelighed er nidkærhedens billede, den anden er skjulte kamre, den tredje er gråd over Tammuz, og derefter bøjer de 25 mænd sig for solen. Dernæst identificerer kapitel ni dem, som sukker og råber over vederstyggelighederne, fremstillet i kapitel otte. De, som sukker og råber, besegles af den engel, som stiger op fra øst. En engel er en budbringer og repræsenterer et budskab.

Beseglingsbudskabet fra øst er budskabet om østvinden, som er islams budskab. Når de hundrede og fireogfyre tusinde er beseglet, begynder de ødelæggende engle deres værk, netop dér, hvor profetiens ydre linje lærer, at „nationalt frafald efterfølges af national undergang“. Før dommen fuldbyrdes over dem, der er fremstillet ved Korah, føres oprørerne uden for Jerusalem. De ugudelige fjernes fra Jerusalem, for det er ikke de retfærdige, der flygter fra Jerusalem.

Derpå løftede ånden mig op og førte mig til den østlige port i Herrens hus, den som vender mod øst; og se, ved portens indgang var femogtyve mænd; blandt dem så jeg Jaazanja, Azurs søn, og Pelatja, Benajas søn, folkets fyrster.

Da sagde han til mig: Menneskesøn, disse er de mænd, som udtænker ondt og giver ugudelige råd i denne by; som siger: Det er ikke nær; lad os bygge huse; denne by er kedlen, og vi er kødet.

Derfor profeter imod dem, profeter, du menneskesøn. Og Herrens Ånd faldt over mig og sagde til mig: Tal! Så siger Herren:

Således har I talt, Israels hus; thi jeg kender de ting, som opkommer i jeres sind, hver eneste af dem. I har gjort jeres dræbte mange i denne by, og I har fyldt dens gader med de dræbte. Derfor siger den Herre Gud således: Jeres dræbte, som I har lagt midt i den, de er kødet, og denne by er gryden; men jer vil jeg føre ud fra dens midte. I har frygtet sværdet; og jeg vil bringe et sværd over jer, siger den Herre Gud. Og jeg vil føre jer ud fra dens midte og overgive jer i fremmedes hænder og fuldbyrde domme iblandt jer. I skal falde for sværdet; jeg vil dømme jer ved Israels grænse, og I skal kende, at jeg er Herren. Denne by skal ikke være jeres gryde, og I skal ikke være kødet midt i den; men jeg vil dømme jer ved Israels grænse. Og I skal kende, at jeg er Herren; thi I har ikke vandret efter mine anordninger eller fuldbyrdet mine domme, men har handlet efter de hedningefolks skikke, som bor rundt om jer.

Og det skete, mens jeg profeterede, at Pelatja, Benajas søn, døde. Da faldt jeg ned på mit ansigt og råbte med høj røst og sagde: Ak, Herre Gud! vil du gøre fuldstændig ende på Israels rest?

Ezekiel 11:1–13.

Jerusalem renses ved søndagsloven, når hveden skilles fra ukrudtet. De mænd, som fremstilles ved de 25, eller Korahs 250, føres udenfor, til Jerusalems „grænse“ for at dø. 25 er tallet på de præster, som gjorde tjeneste i en uge, og når det symboliseres ved det tidobbelte tal 250, repræsenterer det den verdensomspændende menighed, for ti er et symbol på verdensomspændende udstrækning. Den kæmpende menighed defineres som den menighed, der består af hvede og ukrudt, og den sejrende menighed repræsenterer den menighed, som kun er hvede.

„Har Gud ingen levende menighed? Han har en menighed, men det er den stridende menighed, ikke den triumferende menighed. Vi beklager, at der findes mangelfulde medlemmer, at der er ugræs iblandt hveden. Jesus sagde: ‘Himmeriget lignes ved en mand, som såede god sæd i sin mark; men mens folkene sov, kom hans fjende og såede ugræs blandt hveden og gik bort. ... Husbondens tjenere kom da til ham og sagde: Herre, såede du ikke god sæd i din mark? Hvorfra har den da ugræs? Han sagde til dem: Det har en fjende gjort. Tjenerne sagde til ham: Vil du da, at vi skal gå hen og samle det sammen? Men han sagde: Nej; for at ikke også hveden skal blive rykket op, når I samler ugræsset sammen. Lad begge dele gro sammen indtil høsten; og ved høsttid vil jeg sige til høstfolkene: Saml først ugræsset sammen og bind det i knipper for at brænde det; men saml hveden i min lade.’“

"I lignelsen om hveden og ukrudtet ser vi grunden til, at ukrudtet ikke skulle rykkes op; det var for, at hveden ikke skulle blive revet op sammen med ukrudtet. Menneskelig mening og dømmekraft ville begå alvorlige fejl. Men frem for at lade en fejltagelse ske og ét eneste hvedestrå blive revet op, siger Mesteren: 'Lad dem begge vokse sammen indtil høsten;' da skal englens samle ukrudtet fra, som er bestemt til ødelæggelse. Selv om der i vore menigheder, som hævder at tro den fremadskridende sandhed, findes dem, der er fejlende og farende vild, som ukrudt blandt hveden, er Gud langmodig og tålmodig. Han irttesætter og advarer de vildfarende, men Han tilintetgør ikke dem, der er længe om at lære den lektie, Han vil lære dem; Han rykker ikke ukrudtet op fra hveden. Ukrudt og hvede skal vokse sammen indtil høsten; når hveden når sin fulde vækst og udvikling, og på grund af sin karakter, når den er modnet, vil den blive fuldt ud skelnet fra ukrudtet."

„Kristi kirke på jorden vil være ufuldkommen, men Gud ødelægger ikke sin kirke på grund af dens ufuldkommenhed. Der har været og vil være sådanne, som er fyldt med nidkærhed, ikke efter kundskab, og som vil rense kirken og rykke ukrudtet op fra hveden. Men Kristus har givet særligt lys om, hvordan man skal handle med dem, der farer vild, og med dem, der er uomvendte i kirken. Der må ikke af kirkens medlemmer foretages nogen krampagtig, nidkær, forhastet handling for at afskære dem, som de måtte mene har mangelfulde karaktertræk. Ukrudt vil vise sig blandt hveden; men det ville gøre mere skade at luge ukrudtet bort, medmindre det sker på Guds anviste måde, end at lade det stå. Mens Herren fører dem ind i kirken, som er sandt omvendte, bringer Satan samtidig personer, som ikke er omvendte, ind i dens fællesskab. Mens Kristus sår den gode sæd, sår Satan ukrudtet. Der er to modstridende indflydelser, som uophørligt gør sig gældende på kirkens medlemmer. Den ene indflydelse virker for kirkens renselse, og den anden for fordærvelsen af Guds folk.“ Testimonies to Ministers, 45, 46.

De ugudelige føres uden for Jerusalem for at blive ødelagt. De fjernes på høstens tid, som også er den tid, hvor hveden er modnet, for det er da, hveden samles som førstegrøde-svingofferet af de to pinsemæssige svingbrød. Høsten af hvedens førstegrøde er et særligt emne i den bibelske profeti. Adskillelsen af hveden og ukrudtet behandler netop dette emne, og mange af Kristi lignelser identificerer dette yderst betydningsfulde profetiske vejmærke.

“Atter lærer disse lignelser, at der ikke skal være nogen nådetid efter dommen. Når evangeliets værk er fuldendt, følger der straks en adskillelse mellem de gode og de onde, og hver classes skæbne er for evigt fastlagt.” Christ’s Object Lessons, 123.

Hvedeofferet er de hundrede og fireogfyrre tusinde, og den tredje engel skiller hveden fra ukrudtet.

”Derpå så jeg den tredje engel. Min ledsagende engel sagde: ’Frygtindgydende er hans ord, forfærdende er hans mission. Han er den engel, som skal udvælge hveden fra ugræsset og besege eller binde hveden til den himmelske lade.’ Disse ting bør optage hele sindet, hele opmærksomheden. Atter blev jeg vist nødvendigheden af, at de, som tror, at vi har det sidste nådebudskab, holder sig adskilt fra dem, som daglig modtager eller optager nye vildfarelser. Jeg så, at hverken unge eller gamle bør overvære forsamlinger hos dem, som er i vildfarelse og mørke. Englen sagde: ’Lad sindet ophøre med at dvæle ved ting, som ikke gavner.’” Manuscript Releases, bind 5, 425.

Den tredje engel besejler hveden og adskiller også hveden fra ukrudtet. Den tredje engel repræsenterer søndagsloven, hvor de 25 mænd, som repræsenterer lederskabet i den laodikæiske Syvendedags Adventistkirke, føres uden for Jerusalem og dømmes. På dette tidspunkt forvandles den stridende menighed til den sejrende menighed.

”Værket går snart mod sin afslutning. Medlemmerne af den stridende menighed, som har vist sig trofaste, vil blive den sejrende menighed. Når jeg ser tilbage på vor tidligere historie og har gennemgået hvert eneste skridt i fremgangen frem til vor nuværende stilling, kan jeg sige: Pris Gud! Når jeg ser, hvad Gud har udvirket, fyldes jeg med forundring og med tillid til Kristus som Leder. Vi har intet at frygte for fremtiden, undtagen hvis vi glemmer den vej, Herren har ledet os ad, og hans undervisning i vor tidligere historie.” General Conference Bulletin, 29. januar 1893.

Det profetiske emne om adskillelsen af ukrudtet fra hveden er et hovedemne i Bibelens profeti. Kristus, der renser templet, er en illustration af dette værk; klimakset indtræffer ved søndagsloven, for dér ser vi dem, som skulle dømmes, ført til Jerusalems grænse for at dø.

„Da Jesus begyndte sin offentlige tjeneste, rensede Han Templet for dets vanhelligende bespottelse. Blandt de sidste handlinger i Hans tjeneste var den anden renselse af Templet. Således gives der i det sidste værk til verdens advarsel to særskilte kald til kirkerne. Den anden engels budskab lyder: ‘Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun har givet alle folkene at drikke af sin utugts vredes vin’ (Åbenbaringen 14,8). Og i den tredje engels budskabs høje råk høres en røst fra himlen, som siger: ‘Drag ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. Thi hendes synder har nået op til himlen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger’ (Åbenbaringen 18,4-5).“

Selected Messages, bind 2, s. 118.

Menigheden af hvede og ugræs består indtil søndagslovs-krisen, når ugræsset bliver fjernet, ikke ved menneskelig styrke, men ved den tredje engel — som repræsenterer søndagsloven, men også budskabet om den sene regn, der da svulmer op til et højt råb. Ugræsset er et led i det profetiske vidnesbyrd, ligesom hveden er det. Guds forsyn når frem til søndagsloven, og den tredje engel renses templet anden gang. Han rensede det den 22. oktober 1844, og den anden tempelrenselse er søndagsloven.

Historiens ydre elementer, som leder til søndagsloven, er et væsentligt element i den triumferende kirkes vidnesbyrd, ligesom ukrudtet, hveden og sammenbindingen af de to klasser er det.

Åbenbaringens afsluttende budskaber er de tre engles budskaber, og de adskiller og sammenbinder de to klasser, men det er vigtigt at se, at Søster White identificerer, at disse „afsluttende budskaber“ „modner høsten“. Det afsluttende budskab, som modner høsten, er sildigregnen, og den er den ild, som sammenbinder de 250 mænd „som neg til ødelæggelsens ild“.

“For Johannes blev scener af dyb og gribende interesse i menighedens erfaring åbnet. Han så Guds folks stilling, farer, kampe og endelige udfrielse. Han nedskriver de afsluttende budskaber, som skal modne jordens høst, enten som neg til den himmelske lade eller som knipper til ødelæggelsens ild. Emner af overordentlig betydning blev åbenbart for ham, især for den sidste menighed, for at de, som skulle vende sig fra vildfarelse til sandhed, kunne blive undervist om de farer og kampe, der lå foran dem. Ingen behøver at være i mørke med hensyn til, hvad der kommer over jorden.” The Great Controversy, 341.

Hans renselse af templet illustreres også ved den gerning, som Smudsbørstemanden udfører, ham, som Johannes Døberen introducerede som den, der fulgte efter hans tjeneste. Han er den, der fejrer affaldet ud i Millers drøm.

„Herren er ved at åbenbare forskellen mellem de retfærdige og de ugudelige; for hans ‘kasteskovl er i hans hånd, og han vil rense sin tærskelplads grundigt og samle sin hvede i sin lade; men avnerne vil han opbrænde med en uudslukkelig ild.’“ Review and Herald, 8. november 1892.

Esajas omtales af Søster White, da hun identificerede, at Herren i 1849 anden gang havde udstrakt sin hånd for at samle resten af sit folk, og Esajas og Søster White identificerer den endelige samling af de hundrede og fireogfyrre tusind. Samlingsprocessen omfatter den spredning og samling, der fremstilles som den første skuffelse, og som fører til samlingen ved slutningen af en ventetid. Hvert af disse elementer i beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind er et særskilt emne i den bibelske profeti. Den ydre historie, som Herren anvender som sit redskab til at føre synden til dens afslutning, fremstilles i Daniel 11,11; og den endelige samling findes i Esajas 11,11; og afslutningen på ventetiden findes i Åbenbaringen 11,11, og adskillelsen af hveden og ugræsset ved søndagsloven findes i Ezekiel 11,11:

Denne by skal ikke være jeres gryde, og I skal ikke være kødet midt i den; men jeg vil dømme jer ved Israels grænse. Ezekiel 11:11.

I Joel er den »nye vin« afskåret fra de gamle oldinge, som skulle være helligdommens vogtere. Midnatsråbets budskab er Joels nye vin, og den ild, som kommer ned ved søndagsloven, er blevet forbilledligt fremstillet ved pinseilden. Denne ild repræsenterer et budskab, som er den nye vin, men det er også det budskab, som ødelægger de 250 mænd, der frembar røgelse. Den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke ophører ved søndagsloven, for det er da, ilden udgydes uden mål, og den ødelægger de 250 mænd, der frembar røgelse; den ødelægger derfor deres tilbedelsessystem.

Hvis Syvendedags Adventistkirken var trofast ved søndagsloven, vil den amerikanske regerings magt og myndighed lukke den ned. Hvis den er utro, vil den ganske enkelt ændre sit navn til Førstedags Adventistkirken eller en anden nært beslægtet efterligning. Retfærdig eller uretfærdig går Syvendedags Adventistkirken ikke videre end til søndagsloven. Det profetiske vidnesbyrd identificerer, at adventismen forkastede budskabet om de gamle stier ved 9/11, og disse gamle stier fører til den lukkede dør ved søndagsloven. De 25 mænd blev i Ezekiels passage repræsenteret ved "Jaazaniah, Azurs søn, og Pelatiah, Benajas søn, folkets fyrster."

Deres navne bekender Guds folks karaktertræk, men det er blot en bekendelse. Jaazanja betyder: Gud hører, og han er søn af Azur, som betyder at hjælpe og beskytte. Søster White siger, at de 25 mænd skulle være vogterne, som fremstillet ved „Azur“. Hans søn bekender at „høre“ Gud, men han tilhører den klasse, om hvilken det gælder, at de, skønt seende, ikke ser, og skønt hørende, ikke hører. Pelatja betyder udfriet af Gud, og hans fader „Benaja“ betyder: Gud har bygget. Da Ezekiel havde fuldført sit advarselsbudskab, døde Pelatja.

Denne by skal ikke være jeres kedel, og I skal ikke være kødet midt i den; men jeg vil dømme jer ved Israels grænse. Og I skal kende, at jeg er Herren; thi I har ikke vandret efter mine vedtægter og ikke fuldbyrdet mine domme, men handlet efter de skikke, som de hedninger har, der bor rundt om jer. Og det skete, mens jeg profeterede, at Pelatja, Benajas søn, døde. Da faldt jeg ned på mit ansigt og råbte med høj røst og sagde: Ak, Herre Gud! vil du gøre fuldstændig ende på Israels rest? Ezekiel 11:11–13.

Pelatja døde ved Ezekiels høje råb. Hveden døde på gaden den 18. juli 2020 som opfyldelse af Åbenbaringen 11. Hveden er Moses og Elias, den første forfatter af Guds Ord, og løftet om Elias' komme er den sidste udtalelse i Det Gamle Testamente. Alfa og Omega dræbes på gaden i Sodoma og Egypten, men de opstår igen i 2024, som fremstillet i Åbenbaringen 11,11. Mens de var døde, frydede Sodoma og Egypten sig. Ezekiel placerer Pelatjas død i restens tid, når han siger: „Ak, Herre Gud! vil du gøre fuldstændig ende på Israels rest?“ Sodoma er Syvendedags Adventistkirken i restens tid, ifølge Esajas.

Hør, I himle, og lyt, du jord; for Herren har talt: Jeg har opfostret og opdraget børn, men de har gjort oprør imod mig. Oksen kender sin ejer, og æslet sin herres krybbe; men Israel kender ikke, mit folk fatter det ikke.

Ak, syndige folk, et folk tynget af misgerning, en slægt af onde gerningsmænd, børn, som handler fordærveligt: de har forladt Herren, de har vækket Israels Hellige til vrede, de er vendt bort og gået tilbage. Hvorfor vil I slås endnu mere? I vil blot gøre oprør mere og mere; hele hovedet er sygt, og hele hjertet er mat. Fra fodsålen og lige til hovedet er der intet sundt i det,

kun sår og skrammer og betændte bylder; de er ikke blevet rensset, ikke blevet forbundet og ikke lindret med olie. Jeres land er øde, jeres byer er opbrændt med ild; jeres jord fortæres af fremmede for jeres øjne, og den ligger øde, som når fremmede har omstyrtet den. Og Zions datter er ladet tilbage som en løvhytte i en vingård, som et skur i en agurkehave, som en belejret by.

Havde Hærskarers Herre ikke efterladt os en meget lille rest, var vi blevet som Sodoma, og vi var blevet Gomorra lig. Hør Herrens ord, I Sodomas fyrster; lån øre til vor Guds lov, I Gomorras folk. Esajas 1:2–10.

Moses og Elias bliver dræbt i Sodoma og Egypten i restens periode. Egypten er et symbol på fordærvet statskunst og Sodoma på fordærvet kirkestyring. Pelatja, Benajas søn, dør ved søndagsloven, hvilket Esajas bringer i overensstemmelse med den bibelske forbitrelsens dag, som enten er 1863 eller søndagsloven. Pelatja, Benajas søn, repræsenterer en forfalskning af dem, som faktisk hører Guds ord. I restens tid bliver de, som er repræsenteret ved Moses og Elias, dræbt og derefter oprejst. Den opstandelse begyndte med en røst i ørkenen i juli 2023. Fra 2024 har den endelige adskillelse mellem hvide og ukrudt været i gang.

Ved søndagsloven vil Syvendedags Adventistkirken vide, at de er fortabte.

Denne by skal ikke være jeres gryde, og I skal ikke være kødet deri; men jeg vil dømme jer ved Israels grænse. Og I skal kende, at jeg er Herren; for I har ikke vandret efter mine love og heller ikke fuldbyrdet mine domme, men handlet efter de hedningefolks skikke, som bor rundt om jer. Og det skete, mens jeg profeterede, at Pelatja, Benajas søn, døde. Ezekiel 11:11–13.

Pelatjas død, hvis navn betyder udfriet af Gud, betyder i sammenhængen udfriet til døden, på det samme tidspunkt, hvor arbejderne i den ellefte time udfries af nordens konges hånd i vers enogfyrre i Daniel elleve. Pelatja overgives i nordens konges hånd ved søndagsloven. Pelatja, Benajas søn, betyder „det, som Gud har bygget“. Netop på det punkt, hvor Gud endnu engang har bygget et tempel for at ophøje det som den triumferende menighed ved søndagsloven, overgives de, som Pelatja repræsenterer, til døden; for i stedet for at deltage i arbejdet med at genopbygge de gamle ødesteder byggede de sig selv Tobijas grav. Pelatja repræsenterer Esajas' hoved til tå, et legeme, som er fuldstændig belastet med synd. Dette legeme er den laodikeiske syvendedags adventistkirke ved afslutningen af fire generationer af fremadskridende oprør, som Esajas udtrykker som et tiltagende oprør, når han siger: „gør mere og mere oprør“. I den endelige prøvelsesproces, som begyndte i 2024, er hveden død i tre og en halv dag og opstår derefter, på hvilket tidspunkt de skal erkende, at Herren er Gud.

Profetér derfor og sig til dem: Så siger den Herre Gud: Se, mit folk, jeg vil åbne jeres grave og lade jer komme op af jeres grave og føre jer til Israels land. Og I skal kende, at jeg er Herren, når jeg åbner jeres grave, mit folk, og fører jer op af jeres grave. Og jeg vil give jer min Ånd, og I skal leve, og jeg vil lade jer bo i jeres eget land; da skal I kende, at jeg, Herren, har talt det og fuldbyrdet det, siger Herren. Ezekiel 37:12–14.

Det forfalskede præsteskab, som repræsenteres ved de 25 ved søndagsloven, skal da kende, at Herren er Gud. Hveden ved, at Herren er Gud i 2024, og ukrudtet vågner op til den erkendelse ved

søndagsloven, når det er for sent. Perioden begynder med en grav og en opstandelse og ender med en grav og ingen opstandelse. Hveden ved ved begyndelsen, at Gud er Gud, når Han opfylder opstandelsen i Åbenbaringen elleve, og ukrudtet ved det ved søndagslovens jordskælv i det samme kapitel. Mellem disse to vejmærker fører den sildige regns prøvelsesproces begge klasser til modenhed for høsten.

Joels budskab er vingårdens sang, men det første spørgsmål, det rejser, er, om mennesker kan genkende de sidste dage ud fra de første dage. De "gamle mænd" i Joel kunne ikke gøre det, for når vækkelsesråbet lyder ved midnat, bliver de hugget af—spyet ud af Herrens mund, netop dér, hvor jorddyret åbner sin mund for at tale, hvilket også er dér, hvor Bileams æsel talte, og hvor Johannes Døberens far talte.

Dommen over de „gamle oldinge“ bygger på spørgsmålet om, hvorvidt dette er sket i jeres fædres dage? Afsnittet indledes med ordene: „hør dette“. Derefter fremføres to vidner, det ene bestående af fire slægtled af mænd og det andet af fire slags insekter. Så vækkes de ved Midnatsråbet, blot for at opdage, at de forbigås som Guds udvalgte pagtsfolk. De forbigås ikke, fordi de ikke havde vin; de forbigås, fordi de har den forkerte vin. I lignelsen om de ti jomfruer er Joels nye vin olie.

Deres frelse er gjort afhængig af, om de modtager den sildige regns budskabs „nye vin“. De „gamle og ældgamle mænd“ fremstilles også af Esajas som „Efraims drukne“, og Efraim er ikke repræsenteret blandt de besejrede i Åbenbaringen 7. Han erstattes af sin broder Manasse. Det er vanskeligt at finde en mere ugudelig konge end Manasse, men han erstatter Efraims drukne.

“Den klasse, som ikke føler sorg over deres egen åndelige tilbagegang og heller ikke sørger over andres synder, vil blive ladet uden Guds segl. Herren giver sine sendebud, mændene med slagtevbåben i deres hænder, denne befaling: ‘Gå efter ham gennem byen og slå ned; lad ikke jeres øje skåne, og hav ingen medlidenhed: dræb tilintet gamle og unge, både jomfruer og små børn og kvinder; men kom ikke nogen mand nær, på hvem mærket er; og begynd ved Min helligdom. Da begyndte de ved de gamle mænd, som var foran huset.’”

„Her ser vi, at menigheden — Herrens helligdom — var den første til at mærke slaget fra Guds vrede. De gamle mænd, dem, til hvem Gud havde givet stort lys, og som havde stået som vogtere over folkets åndelige interesser, havde svigtet den tillid, der var dem betroet. De havde indtaget det standpunkt, at vi ikke behøver at vente mirakler og den tydelige åbenbarelse af Guds magt som i tidligere dage. Tiderne har forandret sig. Disse ord styrker deres vantro, og de siger: Herren vil hverken gøre godt eller gøre ondt. Han er for barmhjertig til at hemsøge sit folk med dom. Således er „Fred og tryghed“ råbet fra mænd, som aldrig mere vil opløfte deres røst som en basun for at vise Guds folk deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder. Disse stumme hunde, som ikke ville gø, er dem, der føler den retfærdige hævn fra en fortørnet Gud. Mænd, unge kvinder og små børn omkommer alle sammen.“

„De vederstyggeligheder, over hvilke de trofaste sukkede og græd, var alt det, som kunne skelnes med menneskelige øjne; men langt de værste synder, dem som vakte den rene og hellige Guds nidkærlighed, var ikke åbenbarede. Den store hjertegransker kender enhver synd, som i hemmelighed begås af dem, der øver uret. Disse mennesker kommer til at føle sig trygge i deres bedrag og siger på grund af Hans langmodighed, at Herren ikke ser; og derefter handler

de, som om Han havde forladt jorden. Men Han vil afsløre deres hykleri og for andres øjne blotlægge de synder, som de var så omhyggelige med at skjule.“

Ingen overlegenhed i rang, værdighed eller verdslig visdom, ingen stilling i helligt embede, vil bevare mennesker fra at ofre princippet, når de overlades til deres egne svigefulde hjerter. De, som er blevet anset for værdige og retfærdige, viser sig at være anførere i frafald og eksempler på ligegyldighed og misbrug af Guds miskundheder. Deres ugudelige færd vil Han ikke længere tåle, og i sin vrede handler Han med dem uden barmhjertighed.

„Det er med modvilje, at Herren trækker sin nærhed tilbage fra dem, som er blevet velsignet med stort lys, og som har følt ordets kraft i tjenesten for andre. De var engang Hans trofaste tjenere, begunstiget med Hans nærvær og vejledning; men de veg bort fra Ham og førte andre vild, og derfor er de kommet ind under den guddommelige mishag.“ Testimonies, bind 5, 211, 212.

Joel taler til lederskabet i den laodikeiske syvendedags adventistkirke, når han identificerer de „gamle mænd“, men Joel taler også til de ulærde, sådan som Esajas betegner dem, der står i modsætning til de lærde. Joel taler til de gamle mænd, som bøjer sig for solen i Ezekiels ottende kapitel, og som er de første, der dømmes i kapitel ni. Han henvender sig også til lægfolket i den laodikeiske syvendedags adventistkirke, når han siger: „Hør dette, I gamle mænd, og lyt, alle I landets indbyggere.“

De 25 mænd i kapitel otte befinder sig ved søndagsloven, hvor de bøjer sig for solen med ryggen vendt mod helligheden. De er en „tiende“ af oprøret blandt de 250, som stod sammen med Kora, Datan og Abiram. De 25 mænd er et symbol på det oprør, som ifølge inspirationen blev gentaget i 1888, og som var et forbillede på lederskabets oprør i den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke ved 9/11 og frem til søndagsloven. De repræsenterer en „tiende“ af oprør i netop den samme periode, hvor Esajas i kapitel seks identificerer de vise som en „tiende“, der har substans i sig.

Joel er kundgørelsen til adventismen om, at deres nådetid er afsluttet, for de har fyldt deres bæger af prøvetid med synd, og fylden fremstilles som sygdom fra deres hoved til deres tæer, hvilket identificerer, at budskabet om den sene regn er blevet afskåret fra deres mund. Esajas beskriver den samme virkelighed i kapitel niogtyve.

Forbliv stående og undr eder; råb højt og skrig: de er drukne, men ikke af vin; de vakler, men ikke af stærk drik. Thi Herren har udgydt over eder en dyb søvns ånd og lukket eders øjne; profeterne og eders herskere, seerne, har han tildækket. Og hele synet er blevet for eder som ordene i en bog, der er beseglet, som man giver til en lærd og siger: Læs dette, beder jeg dig; og han siger: Jeg kan ikke, thi den er beseglet. Og bogen gives til den, som ikke er lærd, idet man siger: Læs dette, beder jeg dig; og han siger: Jeg er ikke lærd.

Derfor sagde Herren: Eftersom dette folk holder sig nær til mig med sin mund og ærer mig med sine læber, men holder sit hjerte langt borte fra mig, og deres frygt for mig er tillært efter menneskers bud, derfor se, jeg vil fortsætte med at gøre et underfuldt værk iblandt dette folk, ja, et underfuldt værk og et tegn; for deres vises visdom skal gå til grunde, og deres forstandiges forstand skal skjules. Ve dem, som søger dybt at skjule deres råd for Herren, og

hvis gerninger er i mørket, og som siger: Hvem ser os? og hvem kender os? Sandelig, jeres forvenden af alting skal regnes som pottemagerens ler; thi skal værket sige om ham, som gjorde det: Han gjorde mig ikke? eller skal det formede sige om ham, som formede det: Han havde ingen forstand? Esajas 29:9–16.

De vises „forstand“ er grundet på åbningen af Guds profetiske Ord. De, som er blevet oplært i adventismens fordærvede institutioner, kan ikke læse profetiens bog, og de anklager Gud for ikke at have nogen forstand. Når profetien åbnes, kan de ikke forstå den, og derfor anklager de Gud for at være den, som ingen forstand har, og derved vender de tingene på hovedet. Adventismens lærde og ulærde kan ikke forstå den profeti, der åbnes umiddelbart før nådetiden afsluttes, og Joels bog befaler de „gamle mænd“ at høre, men de er en klasse, som hørende ikke hører og seende ikke ser.

Selve hjertet i deres oprør kommer til udtryk i deres manglende evne til at erkende Kristus som den første og den sidste. Dette er sammenhængen i det kapitel, hvor spørgsmålet stilles: »Er dette sket i jeres dage eller endog i jeres fædres dage?«

Har der været en tid i jeres fædres historie, hvor et folk vågner ved Midnatsråbet, blot for at opdage, at de er dårlige jomfruer? De „gamle mænd“ befales at „vågne op“, således som milleritterne blev det ved lejrmødet i Exeter i 1844. Lignelsen om de ti jomfruer er lignelsen om adventfolkets erfaring, som blev opfyldt til punkt og prikke i milleritternes historie, og som igen vil blive opfyldt til punkt og prikke i de sidste dage. Laodikeisk Syvendedags-Adventismes manglende evne til at erkende, at deres kirkes grundlæggende historie gentages i de sidste dage, understreger det profetiske princip, som er nøglen, der oplukker det profetiske budskab. Det er ikke blot den bibelske regel, men også selve hjertet i åbenbaringen af Jesu Kristi karakter, som bliver forseglingsbrudt umiddelbart før nådetiden afsluttes.

Joel spørger: »Er dette sket i jeres dage eller endog i jeres fædres dage?« Eller man kunne spørge: »Var der i jeres fædres dage en prøvelsesproces, som adskilte et nyt pagtsfolk fra et gammelt pagtsfolk?« Det var der, og adskillelsen blev fuldbyrdet ved det profetiske budskab, som i lignelsen fremstilles som olie. »Er dette sket i jeres dage eller i jeres fædres dage« identificerede straks, at det, som skete i deres fædres dage, var en opvågningen efter fire generationer med tiltagende ødelæggelse, som fremstillet ved befalingen om at lade budskabet udgå gennem fire generationer og ved de fire insekter med tiltagende ødelæggelse. Joel er kundgørelsen af dom over en frafalden og apostatisk kirke ved Midnatsråbet. Ingen kirke i den hellige historie har stået imod større lys end Syvendedags Adventistkirken. Symbolet på den slags oprør mod sandheden fremstilles ved »Kapernaum«.

Vi vil fortsætte i den næste artikel.

„I Kapernaum boede Jesus i mellemrummene mellem sine rejser frem og tilbage, og den kom til at blive kendt som »hans egen by«. Den lå ved Galilæas Sø og nær grænserne til den skønne Genesaretslette, om ikke ligefrem på den.“ Messias' Liv, 252.

„Blandt Guds bekendende børn er der blevet udvist så lidt tålmodighed, så mange bitre ord er blevet talt, så megen fordømmelse er blevet udtalt mod dem, som ikke er af vor tro. Mange har betragtet dem, der tilhører andre kirker, som store syndere, skønt Herren ikke ser således på

dem. De, som således ser på medlemmerne af andre kirker, har behov for at ydmyge sig under Guds mægtige hånd. Dem, de fordømmer, kan det være, at der kun er blevet givet lidt lys, få anledninger og forrettigheder. Havde de haft det lys, som mange af medlemmerne i vore menigheder har haft, kunne de være gået frem med langt større hastighed og have givet verden et bedre vidnesbyrd om deres tro. Om dem, som roser sig af deres lys og dog undlader at vandre i det, siger Kristus: 'Men jeg siger eder: Det skal være mere tåleligt for Tyrus og Sidon på dommens dag end for eder. Og du, Kapernaum [syvendedagsadventister, som har haft stort lys], som er ophøjet indtil himmelen [i henseende til forrettigheder], skal stødes ned i helvede; thi dersom de kraftige gerninger, som er sket i dig, var sket i Sodoma, da var den blevet stående indtil denne dag. Men jeg siger eder, at det skal være mere tåleligt for Sodomias land på dommens dag end for dig.' På den tid tog Jesus til orde og sagde: 'Jeg priser dig, Fader, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige [i deres egen vurdering] og åbenbaret det for umyndige.'"

„Og nu, fordi I har gjort alle disse gerninger, siger Herren, og jeg talte til jer, idet jeg stod tidligt op og talte, men I hørte ikke; og jeg kaldte på jer, men I svarede ikke; derfor vil jeg gøre mod dette hus, som er kaldt ved mit navn, hvori I stoler, og mod det sted, som jeg gav jer og jeres fædre, som jeg har gjort mod Shilo. Og jeg vil kaste jer bort fra mit åsyn, således som jeg har kastet alle jeres brødre bort, hele Efraims sæd.”

„Herren har oprettet iblandt os institutioner af stor betydning, og de skal ledes, ikke som verdslige institutioner ledes, men efter Guds orden. De skal ledes med et udelt blik på hans herlighed, for at fortabte sjæle på enhver måde må blive frelst. Til Guds folk er Åndens vidnesbyrd kommet, og dog er der mange, som ikke har givet agt på irettesættelser, advarsler og råd.“

„Hør nu dette, I tåbelige folk og uden forstand, som har øjne og ikke ser, som har ører og ikke hører: Frygter I mig ikke? siger Herren. Vil I ikke skælve for mit åsyn, jeg, som har sat sandet som grænse for havet ved en evig forordning, så det ikke kan overskride den; og om end dets bølger kaster sig, formår de dog intet; om de bruser, kan de dog ikke gå over den? Men dette folk har et frafaldent og genstridigt hjerte; de er faldet fra og er gået bort. Og de siger ikke i deres hjerte: Lad os nu frygte Herren vor Gud, som giver regn, både den tidlige og den sene, i dens tid; han bevarer for os høstens fastsatte uger. Jeres misgerninger har vendt disse ting bort, og jeres synder har holdt de gode ting tilbage fra jer. ... De dømmer ikke faderløses sag, så de kunne have fremgang, og den trængendes ret håndhæver de ikke. Skulle jeg ikke hjemsege for disse ting? siger Herren; skulle min sjæl ikke hævne sig over et sådant folk som dette?“

„Skal Herren nødes til at sige: ‚Bed ikke du for dette folk, og opløft hverken råb eller bøn for dem, og gå ikke i forbøn for mig; for jeg vil ikke høre dig‘? ‚Derfor er regnskyllene blevet holdt tilbage, og der har ikke været nogen sildig regn.... Vil du ikke fra denne tid råbe til mig: Min fader, du er min ungdoms vejleder?‘“ Review and Herald, 1. august 1893.